

VRHOVNI SUD

Broj predmeta: PML-KZZ 147/2017

**(P. br. 98/14 Osnovni sud Mitrovica)
(PAKR br. 299/16 Apelacioni sud)**

Datum: 20. jul 2017.

U IME NARODA

Vrhovni sud Kosova, u veću sastavljenom od sudije EULEX-a Jorgea Martins Ribeire (u svojstvu predsednika veća i sudije izvestioca), sudije EULEX-a Elke Filcheva-Ermenkove i sudije Vrhovnog suda Kosova Nesrin Lushte, kao članova veća, uz asistenciju EULEX pravnog savetnika Vjollce Kroci-Gerxhaliu, u krivičnom predmetu protiv sledećih lica:

O.I., sin B.I. i O.K, rođen ...u ..., sa prebivalištem u ..., ...pod restriktivnim merama iz člana 177. Zakona o krivičnom postupku, u daljem tekstu ZKP, (zabrana prilaženja određenim licima ili mestima) i 178. ZKP (javljanje u policijsku stanicu) sa putnim dokumentima koji su bili oduzeti od suda, i

D.D., sin D.D. i M. S., rođen ... u ..., sa prebivalištem u ...

optuženih po optužnici Specijalnog tužilaštva Republike Kosovo PPS 04/2013, od 8. avgusta 2014. godine, podignute pred Osnovnim sudom 11. avgusta 2014. godine, a vezano za ovaj zahtev za zaštitu zakonitosti, optuženi su za

(Tačka dva – 3 optužbe)

- 1: podsticanje na izvršenje krivičnog dela teško ubistvo u formi lišavanja druge osobe života zbog nacionalnih motiva, u saizvršilaštvu shodno članu 179. (1.10), u vezi sa članom 31. i 32. Krivičnog zakonika Kosova, takođe kažnjivo u vreme izvršenja krivičnog dela, prema članu 30. stav 2. Krivičnog zakonika Socijalističke Autonomne Pokrajine Kosovo, u vezi sa članom 22. i 23. Krivičnog zakona SFRJ
- 2: podsticanje na izvršenje krivičnog dela pokušaj teškog ubistva u formi lišavanja života druge osobe zbog nacionalnih motiva, rezultirajući nanošenjem teških telesnih povreda u saizvršilaštvu, shodno članu 179. stav 1. tačka 10. i članu 189. stav 2. tačka 1. i stav 5, u vezi sa članom 28. i 31. Krivičnog zakonika Kosova, takođe kažnjivom u vreme izvršenja krivičnog dela prema članu 30. stav 2. i članu 38. stav 2. Krivičnog zakonika Socijalističke Autonomne Pokrajine Kosovo, u vezi sa članovima 19, 22. i 23. Krivičnog zakonika SFRJ i;
- 3: podsticanje na izvršenje krivičnog dela teško ubistvo u formi lišavanja druge osobe života zbog nacionalnih motiva, u saizvršilaštvu shodno članu 179. (1.10), u vezi sa članom 28, 31. i 32. Krivičnog zakonika Kosova, takođe kažnjivo u vreme izvršenja krivičnog dela, prema članu 30. stav 2. Krivičnog zakonika Socijalističke Autonomne Pokrajine Kosovo, u vezi sa članom 19. 22. i 23. Krivičnog zakona SFRJ; (optužen zajedno sa još jednim sa-optuženim);

oslobođen presudom Osnovnog suda u Mitrovici P. br. 98/14, od 30. marta 2016. godine, u pogledu tačke 2. sve 3 gore navedene optužbe. **Presudom Apelacionog suda** od 19. decembra 2016. godine, odlučujući po žalbi tužilaštva, Apelacioni sud (PAKR 299/16), odbio je žalbu i pogledu tačke 2 i time potvrdio presudu Osnovnog suda u Mitrovici (tačka 2 i takođe tačka 3).

Postupajući po zahtevu za zaštitu zakonitosti KMLP/I br. 147/2017 (u daljem tekstu: zahtev) u vezi presude Apelacionog suda PAKR 299/16, od 19. decembra 2016. godine, u odnosu na tačku dva, koju je državni

tužilac podneo 28. aprila 2017. godine a Vrhovni sud primio preko Osnovnog suda u Mitrovici 3. maja 2017. godine, dostavljenog odbrani 2. maja 2017. (N. V. i Lj. P. za O. I.; M. B. i D. V. za D. D.) i, nakon naloga postupajućeg (od 17. maja 2017, po usvajanju predloga odbrane da i optuženima bude uručen, shodno članu 477. stavovi 2. i 4. ZKP.) optuženima i njihovim braniocima uručen je (D.D. 23. juna 2017, prema zapisniku o isporuci primljenog u sudu 4 jula, nakon nekoliko zahteva Vrhovnog suda);

uzimajući u obzir zahtev i odgovore branioca Lj.P. u ime optuženog O.I., podnetog 16. maja 2017. godine Osnovnom sudu u Mitrovici i samostalni odgovor podnet od strane optuženog O.I. 12. juna 2017. godine na zahtev za zaštitu zakonitosti podnet od strane državnog tužioca o tački dva presude Apelacionog suda PAKR 299/16 od 19. decembra 2016. godine; ni branilac M. B. niti D.D. lično nisu podneli odgovor.

nakon većanja i glasanja 20. jula 2017. godine;

shodno članovima 418. i članovima 432. do 441. Zakona o krivičnom postupku (ZKP);

donosi, odlukom većine, sledeću:

PRESUDU

Vrhovni sud smatra da je zahtev za zaštitu zakonitosti na presudu Apelacionog suda u predmetu PAKR br. 299/16, od 19. decembra 2016, prihvatljiv, shodno članovima 418, stav 3, i 432, stav 1. i podstavu 1.2. ZKP, ali se odbija kao neosnovan, shodno članu 437. ZKP.

OBRAZLOŽENJE

Relevantna pozadina postupka

1 – O navedenoj optužbi je prvobitno doneta odluka u krivičnom predmetu P. br. 98/2014 Osnovnog suda u Mitrovici. Presudom od 30. marta 2016. godine optuženi nisu proglašeni krivim za navedena krivična dela.

2 – Tokom žalbenog postupka, 19. decembra 2016, Apelacioni sud je doneo presudu PAKR 299/16 i potvrdio oslobađajuću presudu za obojicu optuženih O. I. i D. D.. U odnosu na tačku 1 predmet je vraćen Osnovnom sudu u Mitrovici na ponovno suđenje.

3 – Državni tužilac je 28. aprila 2017. godine podneo ovaj zahtev za zaštitu zakonitosti protiv pomenute presude Apelacionog suda u vezi sa presudom po tački dva u pogledu, ukratko, kršenja odredbe člana 384, stav 1.12. u vezi sa članom 370, stavovi 6. i 7. ZKP, zato jer Apelacioni sud nije pružio nikakav osnov za svaku od tačaka presude pojedinačno i jasno i iscrpno naveo razloge kojima se vodio pri utvrđivanju navedenih pravnih pitanja i zato što je trebalo da smatra da je prvostepena presuda dovela značajno u pitanje tačnost činjeničnog stanja i poništiti presudu takođe u tački dva i naložiti novo suđenje.

4 – Osnovni sud u Mitrovici dostavio je zahtev braniocima 2. maja 2017. a branioci su podneli svoje zahteve u kojima traže da se isti uruči i optuženima, koji je usvojen 17. maja 2017.

5 – Zahtev za zaštitu zakonitosti je prebačen Vrhovnom sudu 3. maja 2017. Vrhovni sud je tek 4. jula 2017. godine primio kopiju dostavnice o zahtevu uručenom optuženome D. D. 23. juna 2017.

6 –U ovom slučaju, nakon stupanja na snagu zakona 05/L-103, nema potrebe ponovo pitati SSK, na osnovu člana 3, stav 5, pomenutog zakona, za dozvolu da veće bude sastavljeno od većine sudija EULEX-a sa sudijom EULEX-a kao predsednikom veća zato jer je prethodni zahtev (od 22/8/2016 PEJ (0107-0001) usvojen 27. septembra 2016. (KGJK 1123/2016) za ceo tok trajanja postupka. Što se tiče pomenute odluke SSK, važno je napomenuti da nije bilo reči o zaštiti zakonitosti. Međutim, počinje usvajanjem zahteva EULEX-a (a obuhvaćeni su

takođe i zahtevi za zaštitu zakonitosti) a u obrazloženju odluke nema ničeg u smislu isključenja zahteva za zaštitu zakonitosti).

7- Nakon presude Apelacionog suda od 19. decembra 2017. godine, Osnovni sud u Mitrovici će održati novi glavni pretres u vezi tačke 1.

Podnesci strana u postupku

Podnesak državnog tužioca

Zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude Apelacionog suda u pogledu tačke 2

Državni tužilac se protivi nalazima i obrazloženju presude Apelacionog suda. Prema rečima tužilaštva, pomenuta presuda “krši odredbu člana 384, stav 1.12, u vezi sa članom 370, stavovi 6 i 7, ZKP, zato jer nije iznela nijedan osnov za svaku tačku presude pojedinačno i jasno i iscrpno navedeni razlozi kojima se vodio pri utvrđivanju navedenih pravnih pitanja” i da Vrhovni sud razmotri pošto postoje sumnje u tačnost utvrđenog činjeničnog stanja te je stoga presudu poništena i naložen je novi glavni pretres pred Osnovnim sudom u Mitrovici.

Tužilaštvo tvrdi da član 439. ZKP omogućava Vrhovnom sudu da, ukoliko posumnja u tačnost činjeničnog stanja, poništi presudu i naloži novi glavni pretres čak i ako je to na štetu optuženog, zato jer takva norma (član 439. ZKP) sadrži izuzetak po članovima 432, stav 2, 437. i 438, stav 2, ZKP.

Nakon toga, tužilaštvo razrađuje osnove u vezi sa tačkama 2 do 5 njihovog zahteva, pošto se bavi tačnošću činjeničnog stanja, zakonski obrazloženog (ex vi član 382, stav 1.2, ZKP) po članovima 384, stav 12, i 370, stavovi 6. i 7, 361, stav 2, i članovi 382, stav 2, ZKP. Državni tužilac takođe tvrdi da je došlo do kršenja člana 361, stav 2. ZKP zato jer Apelacioni sud navodno nije predočio osnove za svoju odluku ili savesno ocenio dokaze ili obradio sve argumente iznete u žalbi žaliooca u pogledu razumevanja dokaza iznetih na pretresu.

Ukratko, Apelacioni sud nije uspeo da jasno navede razloge kojima se rukovodio u uspostavljanju navedenih pravnih pitanja, pri iznošenju

procene dokaza oko toga zašto su neke činjenice utvrđene ili ne, ili razloge zašto je saglasan sa prvostepenim sudom u tom pogledu.

Odgovor branioca i okrivljenog po tački dva na zahtev tužioca

Iako podneti odvojeno, i branilac i optuženi podneli su zahteve istog sadržaja.

Oni predlažu Vrhovnom sudu Kosova da odbaci zahtev za zaštitu zakonitosti podnet od strane državnog tužioca kao neprihvatljiv shodno članu 435. (2) ZKP po 2 osnova:

- a) Zabranjeno je na osnovu člana 433, stav 1, ZKP, pošto nije podnet od strane ovlašćenog lica zato jer zahtev može podneti jedino glavni državni tužilac Republike Kosovo a ne, ili, specijalni tužilac Kosova;
- b) Član 432. ZKPK predviđa u stavu 1. vrste sudskih odluka protiv kojih zahtev za zaštitu zakonitosti može biti podnet, i u kojim je slučajevima dozvoljeno podneti zahtev za zaštitu zakonitosti. Slučajevi kada je dozvoljeno podneti ovaj vanredni pravni lek su sledeći: na osnovu povrede krivičnog zakona, zbog suštinske povrede odredaba krivičnog postupka, i drugih povreda odredaba krivičnog postupka, ako su te povrede uticale na zakonitost sudske odluke. Podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti na osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nije dozvoljeno, shodno članu 432, stav 2, ZKP.

Ili, u slučaju da se smatra prihvatljivim, oni predlažu Vrhovnom sudu da ga odbije kao neosnovan zato jer su, ukratko, optuženi A. L., N. V. i I. V.), koji su navodno bili podstrekivani od strane O. I. i D. D., pravosnažno oslobođeni optužbe u tački 3.

Nadležnost i sastav veća

Vrhovni sud Kosova je sud nadležan za odlučivanje o vanrednim pravnim lekovima, po članu 418 *et seq.* ZKP.

U skladu sa zakonom o nadležnosti, odabiru i raspodeli sudskih predmeta sudijama i tužiocima EULEX misije na Kosovu – zakon br. 03/L-053 izmenjen zakonom br. 04/L-273 i 05/L-103, predmet se smatra kao ‘predmetom u toku’ i stoga spada pod jurisdikciju i nadležnost sudija EULEX-a, u skladu sa članovima 1, stavovi 1 i 2, i 3, stavom 5, Zakona 05/L-103 sa sadašnjim izmenjenim tekstom.

Sastav veća sa većinom sudija EULEX-a, kojim predsedava sudija EULEX-a u ovom slučaju zasnovan je na osnovu odluke SSK br. KGJK 1123/2016, od 27. septembra 2016. godine, kao što je gore navedeno.

Prihvatljivost zahteva

Zahtev u ovom predmetu EULEX-a koji je u toku, podneo je tužilac kabineta državnog tužioca (kao što je to ispisano na plavom pečatu “Državni tužilac”) i, sve u svemu, glavni državni tužilac kao što se navodi u članu 433. ZKP nije entitet koji je kompetentan da podnese u ovom slučaju, shodno članu 12. Zakona o državnom tužiocu 05/L-034, od 28. maja 2015. godine, kojim se dodaje član 32A prethodnom zakonu, 03/L-225 iz septembra 2010; shodno stavu 1. navedenog člana 32A, Tokom trajanja mandata EULEX- a na Kosovu, glavni državni tužilac ne može uzeti nadležnost nad slučajevima dodeljenim tužiocu EULEX- a, bez saglasnosti glavnog državnog tužioca EULEX- a”.

Rečeno je “ukratko” onoliko koliko se moglo reći, naime, da je nov zakon o krivičnom postupku na snazi od 1/1/2013...i da je značajno izmenio *locus standi* vezano za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti, pošto prema privremenom zakonu o krivičnom postupku to može uraditi bilo koji javni tužilac (shodno članu 452. zajedno sa članom 46 *et seq.*, o nadležnosti, i članu 151. o definicijama), ali po novom Zakonu o krivičnom postupku pominje se samo glavni državni tužilac (član 443. i član 46. o nadležnosti, gde se upućuje na Zakon o državnom tužiocu Glava IV).

Dozvoljenost zahteva

Sada je vreme obaviti procenu toga da li je zahtev dozvoljen u ovom trenutku, pošto se glavni pretres ponavlja pred Osnovnim sudom u Mitrovici.

Zahtev za zaštitu zakonitosti može biti podnet protiv pravosnažne odluke, ili zbog povrede sudskih postupaka koji su prethodili donošenju te odluke, nakon konačnog završetka postupka.

Shodno članu 418. stav 3. ZKP, strana može zatražiti zaštitu zakonitosti u roku od tri meseca od dana donošenja pravosnažne odluke ili pravosnažnog rešenja protiv kojih je zaštita zakonitosti zatražena.

Ovde su moguća sledeća dva tumačenja:

A) Vanredni pravni lekovi se koriste tek nakon što je doneta pravosnažna odluka u postupku, bez obzira na broj tačaka u optužnici i bez obzira na to da li neka od tih tačaka više ne podleže žalbi zato jer je postala pravosnažna. Čak i u slučaju gde je zahtev za zaštitu zakonitosti podnet protiv sudskih postupaka koji su prethodili donošenju te odluke (pravosnažne sudske odluke) tek nakon što je postupak završen u konačnom obliku zahtev se može podneti – kako je navedeno u završnom delu stava 1. član 432. ZKP.

Izuzetak na ovo bi bio jedino slučaj naveden u stavu 4. istog člana: zahtev za zaštitu zakonitosti može da bude podnet u toku krivičnog postupka koji nije konačno završen samo protiv konačnih odluka koje se odnose na određivanje ili produženje sudskog pritvora.

B) Pravosnažna sudska odluka postoji u vezi sa određenim pravnim pitanjem, uključujući i onda kada postoje više od jedne tačke, sve dok je *res judicata*.

Ovo potonje je ono čime se vodilo veće.

Pošto se došlo do ovog dela, sada je utvrđena prihvatljivost zahteva i odbrana tvrdi pod **a)** i **b)** što se tiče neprihvatljivosti da je shodno tome razmatrana bez osnova, a takođe u slučaju **b)** vredi napomenuti da tužilaštvo zasniva svoj zahtev takođe na navodnoj značajnoj povredi krivičnog postupka iz člana 384, stav 1.12, ZKP.

Tužilaštvo elaborira o drugim argumentima,

Osnove za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti navedene su u članu 432, stavovi 1. i 4. i u članu 433. stav 4. ZKP.

Po članu 432. stav 2. ZKP, jasno je da zahtev za zaštitu zakonitosti ne može biti podnet na osnovu pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, jer član 437. ZKP jasno navodi da će ga Vrhovni sud u tom slučaju odbiti, presudom.

Na kraju, član 438. ZKP, stav 2. navodi da ukoliko Vrhovni sud utvrdi da je zahtev za zaštitu zakonitosti podnet na štetu okrivljenog lica utemeljen, utvrdiće da je zakon prekršen.

Ipak, tužilaštvo tvrdi da član 439. ZKP – koji glasi “ ako se u postupku prema zahtevu za zaštitu zakonitosti pojavi znatna sumnja u tačnost utvrđenih činjenica u odluci koja je osporena zahtevom (...) Vrhovni sud će u presudi (...) ukinuti tu odluku i naložiti novi glavni pretres” – predstavlja izuzetak u odnosu na član 437. ZKP (i logično na član 432, stav 2, ZKP) i na član 438, stav 2, ZKP, ili, kako to tužilaštvo navodi, član 439. ZKP je “izuzetak u čitavom nizu normi koje regulišu proces razmatranja zaštite zakonitosti”, što omogućava Vrhovnom sudu da presudi po zahtevu za zaštitu zakonitosti i pošalje slučaj nazad na ponovno suđenje ukoliko je “zaštita zakonitosti zatražena na osnovu pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili ukoliko je zaštita zakonitosti zatražena na štetu okrivljenog lica.

Vrhovni sud, u ovom slučaju, slično kao i u drugim slučajevima gde je razmatrano isto pitanje (npr. Pml. Kzz 216/2016) ne vidi razloga da odstupi od svog prethodnog tumačenja.

Veće smatra da, prema članu 439. Vrhovni sud može poništiti presudu i vratiti slučaj na ponovno suđenje jedino ako postoji mogućnost povoljnije presude za optuženog u novom postupku. Član 439. mora se čitati u skladu sa članom 440, koji u stavu 4. predviđa da onda kada je pravosnažna presuda poništena a slučaj vraćen na ponovno suđenje, ‘pri donošenju nove odluke, sud je obavezan zabranom propisanom članom 395. ovog zakonika.’ Član 395. ZKP predviđa ograničenje *Reformatio in Peius* i, iako se ovaj član primenjuje samo na pravnu klasifikaciju krivičnog dela i izrečenu krivičnu sankciju, član 438. (2) je šireg obima i

odnosi se na 'štetu okrivljenog lica'. Ne postoji mogućnost povoljnije presude na ponovnom suđenju optuženima u ovom predmetu pošto su svi optuženi oslobođeni svih krivičnih dela. Stoga nema svrhe poništiti osporenu presudu i vratiti slučaj Osnovnom sudu na ponovno suđenje" – videti pomenutu odluku.

Tumačenje tužilaštva ne objašnjava kako bi njihovo tumačenje bilo u skladu sa odredbama navedenim u članovima 440. stav 3. i 436. stav 3. ZKP pa čak i sa članom 432. stav 2. ZKP, sve na štetu okrivljenog.

Osim toga, "u stavu 2. člana 4. navodi se sledeće 'Pravnosnažna sudska odluka može biti izmenjena vanrednim pravnim lekovima samo u korist osuđenog lica, osim ako ovim zakonikom nije drugačije propisano'. Veće ne smatra da je izuzetak od člana 4. (2) predviđen članom 439. pošto tada član 438. (2) ne bi imao smisla. Takav izuzetak, kao što je to predviđeno članom 4. (2) može se naći samo u članovima 418. i 419. ZKP u vezi ponavljanja krivičnih postupaka" – idem.

U pogledu argumenta člana 438, stavovi 1. i 2. obuhvataju samo zahteve (posebno) podnete na štetu i u korist okrivljenog lica dok član 439. obuhvata oba, ne samo da nema korespondencije sa aktuelnim tekstom zakona, već takođe ide protiv sistematskog i teleološkog tumačenja skupa normi kojim se regulišu zahtevi za zaštitu zakonitosti već takođe, ukoliko je potrebno, osnovnih principa sadržanih u članu 3. stav 2. ZKP (koji ne pravi razliku između materijalnog ili procesnog krivičnog prava), gde stoji sledeće "Sumnje u pogledu postojanja činjenica koje su od značaja za slučaj biće tumačene na način koji je povoljniji za okrivljenog (...)".

Konačno, u vezi sa argumentom tužilaštva da se izraz korišćen u članu 439. ZKP (pojavi znatna sumnja u tačnost utvrđenih činjenica) razlikuje u poređenju sa onim korišćenim u odredbama kao, na primer, u članu 432. stav 2. i članu 437. (pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje), Vrhovni sud ne nalazi slučaj gde se sumnja u pogledu tačnosti činjeničnog stanja ne odnosi na tačno ili pogrešno ili potpuno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. Na šta bi se onda tačnost činjeničnog stanja trebala odnositi?

U pogledu argumenata koje je državni tužilac podneo o osnovama tačaka 2 do 5 njegovog zahteva, član 370, stavovi 6. i 7. (*ex vi* član 384. stav 1.12) ZKP, veće je ponovo mišljenja da je zahtev neosnovan.

Ništa u zakonu ne zabranjuje višem sudu da se drži obrazloženja nižeg suda time što će ga prihvatiti (što se razlikuje od nedostatka osnova) ukoliko se smatra da nema potrebe dodavati obrazloženje određenoj odluci, o zakonu ili o činjenicama. Suprotno tvrdnjama tužilaštva, u obrazloženju potonje je prisutno pojedinačno u svakoj od tačaka presude i jasno su navedene činjenice koje se smatraju dokazanim ili nedokazanim kao i osnove za isto, zajedno sa ocenom verodostojnosti protivrečnih dokaza.

Stepen tačnosti ili detalja podleže određenoj diskreciji, sve dok se margina i dalje nalazi u granicama propisanim zakonom kako bi se donela razumljiva odluka (naime, zahtevi predviđeni stavovima 6. i 7).

Naravno da je uvek moguće biti detaljniji. Iako u ovom trenutku nema potrebe upuštati se u detaljnu raspravu, vredi napomenuti, i kao primer, da onda kada tužilaštvo tvrdi da iskazi svedoka B.R., G. R., E. B. i Sh. H. nisu pravilno razmotreni, to nije istina. Apelacioni sud ih je razmotrio ali nije smatrao potrebnim ponavljati ono što je prvostepeni sud već detaljno elaborirao. Istina je da Apelacioni sud na 42. stranici uputio na stavove 18. i 347. do 355. u vezi ovih svedoka, kada je mogao navesti i ostale takođe (na primer, Bajram Rexhepi stav 16. ali takođe i 355, 462; Gani Rexha stav 46. ali takođe i 350, 447, 473 i 534; E. B. stav 40. ali takođe i 464. i Sh.H. stav 33. ali takođe 458, 462 i 464.

Što se tiče koncepta “glavnih svedoka” bez navođenja kojih, očigledno je da je u vezi (uglavnom tačke dva) sve to detaljno analizirano u stavovima 358. pa do 480. prvostepene presude (a u vezi svedoka X i Y, na primer, od stavova 482 do 498), počevši od Sh. A. a onda i njegove supruge V. A., itd., kao svedoka, gde je sud sve razmotrio. S obzirom na to, i u svetlu gore navedenog, da postoji stopa diskrecije kada se radi o obrazloženju, sve dok su ispunjeni uslovi, što je ovde slučaj, ovaj sud smatra da su navedeni osnovi bez suštine i zaista je jasno da je iznošenje

zahteva neslaganje tužilaštva sa ocenom dokaza, što je takođe naglasio Apelacioni sud.

Isto važi i za navodnu povredu Apelacionog suda člana 361. ZKP.

Konačno, pošto se to smatra relevantnim za ovaj slučaj, o temeljitosti obrazloženja, veće citira članak o pravu na pravično suđenje Evropskog suda za ljudska prava (član 6. E.S.L.J.P.) “ ‘Obrazloženje sudskih odluka’ – Prema uspostavljenoj sudskoj praksi koja odražava princip vezan za pravilno sprovođenje pravde, u presudama sudova i tribunala trebaju se adekvatno navesti razlozi na kojima se iste zasnivaju (Papon protiv Francuske). Obrazložene odluke služe u svrhu da pokažu stranama da su saslušane, što doprinosi sklonijem prihvatanju odluke s njihove strane. Pored toga, one obavezuju sudije da svoje argumente zasnivaju na objektivnim argumentima, a takođe i očuvanju prava odbrane. **Međutim, obim obaveze da se navedu razlozi razlikuje se u zavisnosti od prirode odluke i mora se odrediti u svetlu okolnosti slučaja** (Ruiz Torija protiv Španije, § 29). **Iako sudovi nisu u obavezi da daju detaljan odgovor na svaki iznet argument** (Van de Hurk protiv Holandije, § 61), **iz odluke mora biti jasno zaključeno da su suštinska pitanja slučaja razmotrena** (vidi Boldea protiv Rumunije, § 30). Nacionalni sudovi trebaju istaći sa **dovoljno** jasnoće osnov po kojem zasnivaju svoju odluku kako bi parničaru bilo dozvoljeno da iskoristi bilo koje raspoloživo pravo žalbe (Hadjianastassiou protiv Grčke; i Boldea protiv Rumunije) [**dodatno podvučeno**]”.

Zaključak

U vezi navedenog odlučeno je kao u dispozitivu presude.

Predsednik veća

Zapisničar

EULEX sudija Jorge Martins Ribeiro

Vjollca Kroci-Gerxhaliu

Članovi veća

**sudija EULEX-a
Elka Filcheva-Ermenkova**

**sudija Vrhovnog suda
Nesrin Lushta**